

Atspulgs

Tikšanās ar dzejniekiem

Intervija ar skolotāju M. Andrejevu

Astridai Lindgrēnai-110

Ernstam Glikam-365

Adrese: Gaiziņa iela 1, Rīga, LV-1050

Sekretāre: 67229210, 26405775

E-mail: rvakg@riga.lv

Nr. 2

2017./2018.

Intervija ar skolotāju Māru Andrejevu

12. c klases skolniece Sintija Viļuma ieraudzīja Zelta Zivtiņas izsludināto konkursu "IEDVESMOJOŠĀKAIS SKOLOTĀJS", kurā nolēma pieteikt savu vēstures skolotāju Māru Andrejevu.

Viņa vēlējās padalīties ar skolas avīzi savā grandiozajā pieredzē ar to, kā palīdzēja Rīgas vakara ģimnāzijas Latvijas un pasaules vēstures skolotājai Mārai Andrejevai iegūt „Zelta Zivtiņas” galveno balvu SAMSUNG Y3 un pateicības rakstu.

Sintija Viļuma stāsta: „Kādā jaukā dienā redzēju interneta mājas lapā „Facebook ” interesantu konkursu par „Iedvesmojošākais skolotājs 2017”. Nolēmu iesaistīties šajā konkursā ar cerību piepildīt kāda cilvēka sapni, kurš ir pelnījis būt godāts un slavēts, gūt sev gandarījumu uzvarot konkursā.

Konkurss notika veselu septembri, tomēr piedalījies nepilnu nedēļu pirms konkursa noslēgšanās. Kopā nepilnas nedēļas laikā, piesaistot cilvēkus, savācām 160 balsis. Ar uztraukumu un cerību mūs atbalstīja cilvēki, kas ticēja mums un mēs—viņiem.

Esmu ļoti pagodināta par Māras Andrejevas uzvaru, jo mans radošums tika atzīts konkursā par labāko. Uzskatu, ka skolotāja Māra Andrejeva ir neatlaidīga, mērķtiecīga persona, kas spēj no visas sirds strādāt ar patiku, un ar saviem priekšlatiem pierādīt to, kas es esmu un uz ko es tiecos dzīvē. Viņas dzīves moto ir „Mācīties un sasniegt iecerēto!”, tiecoties pēc sava un citu mērķa. Man ir liels pagodinājums un lepnums par skolotāju Māru Andrejevu, jo viņa palīdz piepildīt manu sapni un realizēt to tā, kā pašai patiktu!

Vēlos no sirds pateikties ikvienam, kas palīdzēja konkursā uzvarēt, jo mēs visi esam kā viens vesels, jo katrs labs darbs nes slavu un godu visā Latvijā.”

Intervija ar Māru Andrejevu

Kāpēc kļuvāt par vēstures skolotāju?

Par vēstures skolotāju kļuvi nejauši, jo sākotnēji gribēju kļūt par tulku. Bet liktenis iegrozījās tā, ka mans hobijs vēsture rezultātā kļuva par manu profesiju.

Vai ir laiks sev?

Jā, brīvajā laikā darbojos nevalstiskajā organizācijā „Vācu kultūras centrs” Liepājā, Rīgā. Kā arī aizraujos ar fotogrāfēšanu un darinu rotaslietas no pērlītēm.

Ko novēlētu mūsu skolēniem?

Izmantot iespējas un zināšanas, ko sniedz mūsu skolotāji, tas tālākajai dzīvei āgrāk vai vēlāk noderēs.

1963
Iznāca grā-
mata Lenne-
bergas Emīla
nedarbi par Kat-
hultas sētas Emīlu,
kurš dara nedarbus au-

1941. gadā Lindgrēnu meitiņa Kārīna saslima ar plaušu karsoni. Cīņā ar slimību nelīdzēja nevienas zāles. «Palīdzēt var tikai brīnums!» paziņoja dakteri Lindgrēnes kundzei. Viņa dienas un nakts pavadīja pie meitiņas gultas. Reiz Astrida nolēma slimniecei izstāstīt pasaku. Kaut arī Kārīna bija ļoti novārgusi, taču klausījās ar lielu interesi un pat pati izdomāja jaunā stāsta varonei vārdu – Pepija Garzeķe.

- Lota māc braukt! (2015) (tulk. M.Treimane)
- Lota māc gandrīz visu! (2015)

Astridai Lindgrēnai-110

Astrida Anna Emīlija Ēriksone piedzima 1907. gada 14. oktobrī un visu savu bērnību un jaunību pavadīja lauku mājās «Ness», kas atradās netālu no visparastākās Zviedrijas pilsētiņas Vimmerbro. Visparastākajam tētim Sāmuēlam Augustam un visparastākajai mammai Hannai, kuri nodarbojās ar provincē tik ierasto lauksaimniecību, bija četri bērni: dēls Gunnars un trīs meitas – Astrida, Stīna un Ingegerda. Vecāki bija pilnīgi droši par Astridas nākotni, jo meitenes skolas atestātā bija atzīmēts viņas talants rokdarbos, kā arī bija pedagoģiskais slēdziens, ka šī jaunkundze būs laba sieva. Tā vietā viņa iestājās darbā vietējā avīzē par reportieri, aizrāvās ar kino, džezu un dejām. Kā arī nogrieza pavisam īsus matus, kas izraisīja apkārtējo neapmierinātību un nosodījumu. Taču, kā izrādījās, pārdrošā frizūra bija tikai dumpja sākums. Drīz vien 18 gadus vecā Astrida secināja, ka ir stāvoklī. Kādā galvaspilsētas avīzē Astrida izlasīja par drosmīgu sievieti Evu Andenu, kura bija advokāte un aizstāvēja vientuļo māšu tiesības un intereses. Jaunietei piedzimis dēls Larss.

Astridai Lindgrēnai-110

1928. gadā viņa apprecējās un pieņēma uzvārdu, ko mūsdienās zina katrs, - Lindgrēna. Drīz vien jaunlaulātajiem piedzima meitiņa Kārīna. Astrida sacerēja stāstus. Manuskriptu kopijas aizceļoja uz visām galvaspilsētas izdevniecībām. Taču neviena no tām nevēlējās sadarboties ar Astridu Lindgrēni. *Publicēt stāstīņus par tik neaudzinātu skuķēnu Pepiju?! Tas ir tik nepedagoģiski. Autorei jāatsaka.*

1944. gadā pasaku rakstniece uz literatūras konkursu, ko rīkoja mazpazīstama izdevniecība «Rābens un Šegrēns», nosūtīja savu stāstu «Brita Marija atklāj savu dvēseli» un visiem par pārsteigumu ieguva otro vietu un līgumu stāsta izdošanai. Rezultātā šajā izdevniecībā iznāca visi turpmākie Astridas šedevri. Arī «Pepija Garzeķe».

Taču līdz pat pēdējai mūža dienai Lindgrēne mītnējās savā vecajā pieticīgajā dzīvoklītī un nepagurdama palīdzēja cilvēkiem. Viņa atvēra un uzturēja rehabilitācijas centru bērniem ar īpašām vajadzībām. Pateicoties rakstnieces lobijam, 1988. gadā Zviedrijā pieņēma dzīvnieku aizsardzības likumu, kam deva nosaukumu «Lex Lindgren» (Lingrēnes likums). Lindgrēne nomira 2002. gadā, nenodzīvojot līdz 100 gadiem vien piecus gadus.

Stokholmā ir Astridas Lindgrēnes muzejs jeb pasaku valstība. Muzejs atrodas Jūrgordenas salā. No autobusa jāizkāpj Jūrgordenas pieturvietā un, pārējot pāri tiltam, nokļūsi muzeju teritorijā. Muzeja adrese ir «Galärvarsvägen».

Intervijas ar jaunajiem skolotājiem

Kā pēc pirmā mēneša RVG jūtas pedagogi, kuriem tas ir bijis pirmais mēnesis šajā skolā? Jaunos skolotājus intervēja žurnālistikas pulciņa dalībniece J.Babrovska (9.b)

Matemātikas un ekonomikas skolotāja

Māra Kārcliņa

Cik ilgi Jūs jau strādājat par skolotāju?

Par skolotāju sāku strādāt 1983. gadā, kad pabeidzu studijas Liepājas Pedagoģiskajā institūtā.

Vai vienmēr esat gribējusi būt par skolotāju?

Mācoties vidusskolā bija domas arī par citām profesijām, bet izvēlējos tomēr pedagoģiju.

Kas Jums šķiet visinteresantākais skolotāja darbā?

Visinteresantākais man šķiet saskarsme un darbs ar jauniešiem, viņu dzīves uztveres izziņāšana.

Un visgrūtākais?

Visgrūtākais ir pārliecināt lielu daļu skolēnu, ka viņi tomēr mācās sevis nevis kāda cita dēļ.

Ko Jūs novēlētu skolēniem?

Saviem skolēniem novēlu veiksmi un stipru gribasspēku.

Un sev?

Sev - veselību! Lai atvaļinājums atnāktu nemanot!

Ernstam Glikam-365

E.Gliks ir mācītāja dēls, dzimis Saksijā Magdeburgas provinces Vetīnas pilsētā, mācījies Altenburgas latīņu skolā un studējis teoloģiju Vitenbergas un Laipcigas augstskolās.

Pēc augstskolas pabeigšanas 21 gada vecumā Gliks ieceļoja Vidzemē kopā ar Johanu Fišeru, ko Zveidrijas karalis aicināja superintendanta, bet vēlāk ģenerālsuperintendanta amatā.

Fišers organizēja Rīgā otru spiestuvi, kas nebija pakļauta pilsētas rātei. Viens no viņa aktīvākajiem atbalstītājiem un pasākumu īstenotājiem bija Ernsts Gliks. Viņš iemācījās latviešu valodu, tad atgriezās Vācijā, lai papildinātu zināšanas senebreju un sengrieķu valodās, kurās sākotnēji bija sarakstīta Bībele.

Vidzemē Gliks atgriezās 1680.gadā, kur strādāja par mācītāju Daugavgrīvā un sāka tulkošanu.

No 1683.-1702. Gliks strādāja par mācītāju Alūksnē, kur noorganizēja zemnieku jauniešiem skolas Alūksnē, Apukalnā un Zeltiņos. Šo skolu beidzēji vēlāk kļuva par skolotājiem. Pats izcilākais darbs Alūksnes posmā bija Bībeles tulkošana latviešu valodā. "Četri gadi Jaunajai derībai, četri gadi – Vecajai derībai, un tā Bībele ir iztulkota. Cena toreiz bija, cik maksāja 500 kilogrami rudzu vai 130-140 kilogrami gaļas.

Ja runā par Ernstu Gliku, tad jāpiemin arī Krievijas ķeizariene Katrīna I, īstajā vārdā – Marta Skavronska. Viņa bija zemnieku meitene, kuru pusaudzes gados savā ģimenē pieņēma mācītājs Gliks un kura vēlāk kļuva par Krievijas ķeizarieni.

1990. gada 18.novembrī tika iesvētīts Latvijā vienīgais Bībeles muzejs. Tas atrodas Alūksnē. Muzejs izvietots nelielā namiņā, kas celts apmēram 1908. gadā.

Kā vēsta leģenda, pabeidzot tulkot Jauno un Veco derību, Gliks iestādījis ozolus.

Glika Bībele ir sudrabā kalta, sver 4kg, un to var aplūkot tikai reizi gadā, svinīgajā pasākumā, kas parasti notiek maijā.

TIKŠANĀS AR DZEJNIEKIEM

Šajā semestrī 12.klasei bija iespēja iegremdēties laikā, kad cilvēki rakstīja viens otram vēstules nevis īsziņas. Mazākumtautību literatūras atklātā dzejas stunda bija veltīta Marinas Cvetajevas 125.gadadienai.

Tas bija emocionāli spilgts vēstījums par izcilās 20.gadsimta pirmās puses krievu literātes garīgi tuvām attiecībām ar jaunajiem dzejniekiem—I.Mandelštamu un B.Pasternaku. Šīs četrdesmit minūtes bija vienlaicīgi gan stāsts par dzejnieces dzīvi, gan radošās komandas meklējumi uz jautājumu—kā rodas mīlestība ... ar vēstuļu un dzejas palīdzību?

Būtisku mācību stundas daļu veidoja dzirdamā Marinas Cvetajevas, Osipa Mandelštama un Borisa Pasternaka dzeja gan viesu, gan dzejnieces māsas (skaņu ierakstā), gan dziedātājas A. Pugačavas izpildījumā. Neizpalika arī bez ģitāras spēles un solo mūsu viešņas, Jevgenijas Ošurkovas, izpildījumā.

Stundu vadīja Baltijas ģildes dzejnieki—Juris Kasjaničs, Aleksandra Bandurina un Milena Makarova.

Daudzus skolēnus aizrāva dzejas un vēstuļu rindas par kaislīgu iemīlēšanos, aizdegšanos, mokām. Stundas laikā uz ekrāna tika rādītas video projekcijas, attēlu fotogrāfijas, kuras klātesošajiem palīdzēja uztvert, saprast un vizualizēt dzirdēto.

Pateicība skolotājam Jurijam Soboļenko, kurš jau vairākus gadus organizē skolēniem atklātās dzejas stundas un mudina audzēkņus iepazīt literatūru, izmantojot dažādus paņēmienus.

